

Arrest

nr. 261 125 van 27 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. DE SMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 september 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 27 september 2018 om internationale bescherming. Op 13 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 247 819 van 20 januari 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 2 februari 2021 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 18 maart 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing

houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 maart 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse moslim te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 1 juli 1997 te Khan Younis, Gaza. Op 27 september 2018 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende:

"U bleef uw hele leven in Gaza wonen tot uw vertrek naar België op 14 april 2018. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U werkte in 2017 sporadisch bij uw vader in de landbouw. U bent niet geregistreerd bij UNRWA. Op 15 maart 2018 vond er, na een voetbalwedstrijd, een gesprek plaats tussen u en uw drie vrienden: Mo. (...), Mu. (...) en H. (...). Tijdens dat gesprek, dat plaatsvond op straat, zei u dat u liever onder de Israëlische bezetters zou leven. H. (...) en Mo. (...) zeiden toen tegen u dat u zoiets niet mag zeggen. Naast die bewering gaf u ook kritiek op Hamas, o.a. over het feit dat ze u geen werk konden bezorgen. Tijdens dat gesprek gaf Mu.(...) ook kritiek op Hamas. Mo. (...) had eerder ook al kritiek geuit door te spuwen in de richting van een leider van Hamas die met zijn jeep passeerde. Twee dagen na het gesprek kreeg u thuis een oproepingsbrief van de veiligheidsdiensten. U meent, mede doordat uw vader en de Mokhtar dit ook zeiden, dat u verklikt bent door één van uw vrienden. Uw vader probeerde samen met de Mokhtar het probleem op te lossen. Zo ging de Mokhtar o.a. bij de politie langs om uit te leggen dat u dit niet zo bedoelde en dat u nog jong bent maar zijn pogingen om te bemiddelen mislukten. Op 19 maart 2018 kwamen er personen langs bij u thuis, sloegen u en namen u mee naar het politiekantoor van Khan Younis. Daar werd u geslagen en werd u een videofragment getoond waarop een Palestijnse vrouw werd geslagen door een Israëlische soldaat. U werd gevraagd of u zo een behandeling beter vindt en werd opnieuw geslagen. Nadien bent u met een stok geslagen op uw neus en raakte u buiten bewustzijn. De bloeding van uw neus kon niet gestopt worden. U denkt dat de politie toen naar uw vader heeft gebeld. Uw vader en uw schoonbroer kwamen op 21 maart 2018. Uw vader ondertekende een belofteattest dat u na een behandeling teruggebracht zou worden naar de gevangenis. U weet niet zeker of uw schoonbroer dit ook ondertekende. Uw vader en uw schoonbroer brachten u naar een medisch centrum waar ook een politieagent aanwezig was voor u. In het medisch centrum werd gezegd dat u geopereerd diende te worden en werd u door uw broer en schoonbroer naar het Dar Es Salaam-ziekenhuis overgebracht. Daar onderging u een operatie. Die avond keerde u, ondanks de belofte van uw vader, terug naar huis. De dag nadien ontving u opnieuw een oproepingsbrief. Twee à drie dagen daarna dook u onder in het huis van uw zus, A. (...). U verbleef twee à drie dagen bij uw zus. Tijdens die paar dagen ging u af en toe naar de apotheek om uw verwonding te laten verzorgen. De politie kwam u bij uw zus ook zoeken maar u was op dat moment niet thuis omdat u dan bij de apotheek was. Na dat bezoek van de politie verhuisde u naar het huis van de tweede vrouw van uw schoonbroer. Daar verbleef u ongeveer 11 dagen. Ondertussen ontvingen uw ouders nog verschillende oproepingsbrieven en besloten zij dat u het land moest verlaten. Uw vader regelde uw vertrek en op 14 april 2018 verliet u Gaza naar Egypte via Rafah crossing. Na uw vertrek kwamen er soms personen van de politie of veiligheidsdienst in de buurt van uw ouderlijk huis langs om aan kinderen op straat informatie over u te vragen. Andere vrouwen wouden niet meer met uw moeder communiceren omdat u als verrader voor Israël wordt aanzien."

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 13 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde met haar arrest van 20 januari 2021 de beslissing van het Commissariaatgeneraal.

Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 2 februari 2021 een tweede keer om internationale bescherming. U beroept zich nog steeds op de motieven zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek en u haalt bij uw tweede verzoek aan dat de Mokhtar een aanvraag indiende om u in geval van een terugkomst niet te arresteren maar dit werd geweigerd door de politie. Uw dossier is doorgestuurd naar het openbaar ministerie waardoor u vermoedt dat er een rechtszaak tegen u zal gestart worden. Verder haalt u aan dat uw ouderlijk huis voor de helft zal vernield worden aangezien dit illegaal gebouwd werd. Deze vernieling is tot nu toe nog niet uitgevoerd omdat de lokale overheid nog niet de financiële middelen heeft om de straat te vergroten, waardoor bijgevolg uw huis dient vernield te worden.

U legt in het kader van onderhavig verzoek volgende documenten voor: een kopie van een arrestatiebevel van 28 april 2020 waarbij gevraagd wordt om u te arresteren bij een eventuele terugkomst, een kopie van een aanstellingsbrief van uw advocaat, de beslissing van de lokale overheid van 19 februari 2017 waarin verklaard wordt dat uw huis voor de helft vernield moet worden omdat dit illegaal gebouwd is, enkele medische documenten waaruit uw problemen aan uw zicht blijken en enkele medische documenten over de problemen aan uw neus. Verder legde u volgende documenten, die u reeds voor de RVV in het kader van uw beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing had ingediend, opnieuw voor: de aanvraag van de Mokhtar van 25 februari 2020 om u niet te arresteren (weliswaar de originele versie deze keer), een kopie van de akte van beschuldigingstelling tegen uw persoon van 15 maart 2018 waarmee u wil aantonen dat er geen sprake is van 13/5/2018 – zoals de RVV meende – maar van 15/3/2018 en een Nederlandse vertaling van de weigering van de politie om in te gaan op het verzoek van de Mokhtar.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Niettemin u aanhaalt dat u problemen hebt aan uw ogen en aan uw neus – dat u staft met medische documenten – blijkt hieruit niet dat u hierdoor niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure (Verklaring volgend verzoek, vraag 12). Dezelfde conclusie geldt voor het feit dat u aangeeft dat u psychisch moe bent (Verklaring volgend verzoek, vraag 12). Bovendien staft u deze bewering niet met enige medische documenten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten dat (I) artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet op u van toepassing is, aangezien u niet aangetoond heeft dat u en gerechtigd was, en daadwerkelijk ingeroepen heeft, de bescherming geboden door andere organen of instellingen van de verenigde naties zoals de UNRWA. Daardoor werd uw verzoek (II) beoordeeld in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd besloten dat (i) u geen gegronde vrees voor vervolging had omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met Hamas. (ii) Gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming kon u eveneens niet de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) worden toegekend. (iii) De door u neergelegde documenten konden deze appreciatie niet ombuigen. Ook bleek dat (iv) uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, en dat er niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en u voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat u in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien u zou terugkeren naar de Gazastrook; en (v) dat het mogelijk was naar de Gazastrook terug te keren en er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook bleek dat er geen sprake was van een

uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U beroept zich nog steeds op de motieven zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek en u haalt in onderhavig verzoek aan dat u dat de Mokhtar tevergeefs uw problemen trachtte op te lossen, dat u nog steeds gezocht wordt door Hamas en dat het lijkt alsof er een rechtszaak tegen u zal worden opgestart (Verklaring volgend verzoek, vraag 16 en 18). U bouwt wat dit betreft evenwel verder op verklaringen die in het kader van uw eerste verzoek ongeloofwaardig werden geacht. Het louter aanhalen van gebeurtenissen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en is niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Daarnaast dient aangestipt te worden dat u de aanvraag van de Mokhtar van 25 februari 2020 om u niet te arresteren, de akte van beschuldigingstelling tegen uw persoon van 15 maart 2018 en de Nederlandse vertaling van de weigering van de politie om in te gaan op het verzoek van de Mokhtar reeds overhandigde bij uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad besloot toen dat de bewijswaarde van deze documenten zeer gering was onder andere omdat het kopieën betrof. Ook bij uw volgend verzoek legt u louter kopieën neer van de bovengenoemde documenten, buiten het attest van de Mokhtar waarin gevraagd wordt om u niet te arresteren. Dat u nu de originele versie hiervan overhandigt is onvoldoende om u geloofwaardigheid te herstellen. U meent immers dat uw vader u dit reeds stuurde in april of mei 2020 (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Dan stelt zich de vraag waarom u de originele versie niet reeds eerder overhandigde. Daarnaast oordeelde de Raad verder dat de bewijswaarde van bovengenoemde documenten gering was omdat u het verzoek van de Mokhtar om u niet te arresteren niet hebt aangehaald bij uw verzoekschrift voor uw beroepsprocedure. Deze conclusie blijft nog steeds gelden. Waar u aangeeft dat de RVV verkeerdelijk sprak over 13 mei 2018 in de akte van beschuldigingstelling, kan het CGVS u volgen in uw verweer dat er sprake is van een fout in de vertaling en dat de correcte datum 15 maart 2018 is. Deze correctie weerlegt evenwel niet de overige vaststellingen van de RVV met betrekking tot deze akte van beschuldigingstelling, met name dat op de akte van beschuldiging vermeld wordt dat het openbaar ministerie de akte van beschuldiging indient bij het vredegerecht van Khan Yunis, terwijl het vonnis (dat u had ingediend in het kader van uw beroepsprocedure) uitgesproken wordt door de rechtbank van eerste aanleg van Khan Yunis. Voorts vermelden de akte van beschuldiging en het vonnis een verschillende referentienummer van de strafzaak, aldus de vaststellingen van de RVV gedaan in het kader van uw eerste verzoek. Dat u verder een arrestatiebevel van 28 april 2020 voorlegt waarbij gevraagd wordt om u te arresteren bij een eventuele terugkomst en een aanstellingsbrief van een advocaat in Gaza is eveneens onvoldoende om uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen. Deze documenten betreffen immers eveneens kopieën waardoor er slechts een relatieve bewijswaarde aan kan worden toegekend worden omdat de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Verder is het uitermate bevreemdend dat dit arrestatiebevel een logo en hoofding van de Palestijnse Autoriteit (Palestinian National Authority, Ministry of Interior) draagt. Het is ten zeerste onwaarschijnlijk dat na de machtsovername door Hamas in 2007 in Gaza nog enig document met de naam, hoofding of logo van de Palestijnse Autoriteit zou zijn afgeleverd. Bovendien zegt de aanstelling van de advocaat niets over een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verder is het zeer opmerkelijk dat u bij uw volgend verzoek aangeeft dat het er op 'lijkt' dat ze een rechtszaak tegen u gaan beginnen (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Bij uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaf u – door het indienen van een vonnis – immers te kennen dat u reeds veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven jaar. Dat u nu aangeeft dat de gerechtelijke procedure net opgestart is of nog moet opgestart moeten worden, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft uw bewering dat u niet terug kan naar Gaza omdat de helft van uw huis vernield zal worden omdat dit illegaal gebouwd is – wat u staaft met de beslissing van de lokale overheid – kan geen geloof

gehecht worden. Er moet immers opgemerkt worden dat u dit nooit eerder in uw verklaringen hebt aangehaald, ondanks het feit dat deze beslissing van de lokale overheid dateert van februari 2017 (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Dat u hierover pas met uw vader hebt gesproken na de weigering van het CGVS doet hieraan geen afbreuk (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). U wierp dit immers ook niet op tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De medische documenten over de problemen aan uw neus laten geenszins toe conclusies te trekken inzake de werkelijke omstandigheden waarin u uw verwondingen heeft opgelopen.

Verder overhandigt u enkele medische documenten waaruit uw problemen aan uw zicht blijken. U geeft daarbij aan dat in de weigeringsbeslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd gezegd dat het onmogelijk was dat u niet zag welke personen aanwezig waren toen u naar het ziekenhuis werd gebracht. U meent dat deze medische documenten rechtvaardigen waarom u niet zag welke personen u naar het ziekenhuis brachten (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). In de beslissing van het CGVS werd er echter niet gesproken over het feit of u niet wist wie er mee was naar het ziekenhuis maar dat het elke geloofwaardigheid mist dat iemand die van collaboratie beschuldigd wordt op basis van een eenvoudige beloftebrief door zijn familie en niet door de autoriteiten naar het ziekenhuis wordt gebracht. Deze redenering werd gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voegde er aan toe dat uw verklaringen over de mogelijke aanwezigheid van een politieagent bij het eerste ziekenhuis, die dan niet mee naar het tweede hospitaal is gegaan omdat u diende geopereerd te worden, vaag en weinig plausibel zijn en geen steun vinden in eerdere verklaringen die u hebt afgelegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd tevens informatie aangereikt over de veiligheidssituatie in Gaza, en de toegankelijkheid van de Gazastrook. Voor de volledigheid wordt hierover actuele informatie toegevoegd.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn

van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Tijdens uw vorig verzoek werd echter reeds aangetoond dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Tijdens uw vorig verzoek werd echter reeds aangetoond dat dergelijke persoonlijke omstandigheden evenwel niet voorhanden zijn in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofd een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart

vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw “veilig” gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als “Operatie Sinai 2018”, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. Er dient dan ook besloten te worden dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel haalt verzoeker artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en artikel 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan en betwist hij dat hij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat hij niet aan de definitie van vluchteling voldoet. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte van oordeel is dat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig is en geen enkele waarde hecht aan de door hem bijgebrachte documenten, doch eenvoudigweg stelt dat deze gemakkelijk kunnen zijn vervalst.

Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en merkt op dat het buiten kijf staat dat hij van Palestijnse afkomst is maar niet door het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) als vluchteling werd erkend.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe, feitelijke elementen heeft aangebracht, die volgens hem enkel door de commissaris-generaal kunnen worden beoordeeld op hun geloofwaardigheid, onder andere door het afnemen van een persoonlijk onderhoud. Het gaat daarbij volgens verzoeker in het bijzonder om een aanvraag van de *mokhtar* van 25 februari 2020 om hem niet te arresteren, een akte van inbeschuldigingstelling van 10 maart 2020 en de weigering van de politie om in te gaan op het verzoek van de *mokhtar*. Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal deze documenten ten onrechte naast zich neerlegt en eenvoudigweg stelt *“dat deze documenten mogelijks vervalst zijn en dat het onmogelijk zou zijn om de authenticiteit van verzoeker te achterhalen”*. Nochtans kan de bewijswaarde van de nieuwe documenten door de commissaris-generaal worden geverifieerd, zo stelt verzoeker, bijvoorbeeld door contact op te nemen met het Rode Kruis of *“door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud waarbij de afkomst, de inhoud en de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker centraal staan”*. Al deze elementen samen vormen volgens verzoeker minstens een begin van bewijs van zijn relaas en rechtvaardigen de heropening van zijn dossier. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtsleer, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en standpunten van UNHCR over het onderzoek van documenten die ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming worden neergelegd.

Vervolgens gaat verzoeker in op de algemene omstandigheden die hem er naar eigen zeggen toe zouden hebben gedreven zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Verzoeker betwist dat hij een relatief normaal en veilig leven kon leiden in Gaza.

Met betrekking tot zijn financiële situatie laat verzoeker het volgende gelden:

“Het was geen evidentie om brood op de plank te krijgen. Verzoeker diende meermaals op zoek te gaan naar ander werk omwille van zijn problemen met Harnas én de economische omstandigheden in het land.

Het klopt dat de familie verzoeker een onroerend goed bezit. Verzoeker vertelde echter zeer uitgebreid over het feit dat de overheid heeft beslist dat deze woning grotendeels moet worden afgebroken. Dit zal tot gevolg hebben dat de familie op straat terecht zal komen.

Verder dienst herhaalt dat verzoeker en zijn gezin geen bijstand genieten van UNWRA en dus volledig op zichzelf aangewezen zijn.”

Over de veiligheidssituatie in zijn land van gewoonlijk verblijf zet verzoeker het volgende uiteen:

“De jaren 2012 en 2013 waren bijzonder kalm, maar in 2014 heeft de regio een nieuwe golf van geweld gekend. In die periode werd de woning van verzoeker ook geraakt door een kogel.

Ook vandaag is de situatie allesbehalve stabiel.

Experts op het terrein zijn van mening dat het slechts een kwestie van tijd is voordat ISRAËL nieuwe militaire aanvallen zal uitvoeren op GAZA.

Gewelddadige aanvallen van ISRAËL op GAZA mogen niet enkel worden gelijkgesteld met raketbeschietingen door Harnas, maar moeten breder worden gezien in het algemene Israëlische beleid ten aanzien van de bezette Palestijnse gebieden.

Als gevolg van wat hierboven is besproken, is het duidelijk dat de veiligheidssituatie in GAZA, omschreven als rustig door het verweerster, toch niet zo stabiel is als verweerster wil laten uitschijnen. Bovendien mag niet vergeten worden dat tijdens deze periode van 'rust', de huizen die werden vernietigd niet opnieuw worden heropgebouwd en dat het Palestijnse volk alleen maar kan overleven dankzij noodhulp.

"(...)"

(<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/11/28/een-retourtje-gaza/>)

Noch UNRWA, noch de overheid kan soelaas bieden. Hamas zwaait immers de plak in GAZA.

Een klacht tegen Hamas in Hamas is duidelijk zinloos. Hamas biedt geen bescherming aan haar tegenstanders.

Dat Hamas hard optreedt tegen haar tegenstanders is bekend;

- 500 tot 700 politieke gevangenen worden illegaal vastgehouden in gevangenissen van de Palestijnse Autoriteit

- In gevangenissen bestuurd door Hamas houdt men zich bezig met het martelen van leden van de rivaliserende factie

- Collaborateurs worden ter dood veroordeeld, gemarteld en zelfs gedood

- Etc."

Verder wijst verzoeker op de eventuele gevolgen van de coronacrisis op de levensomstandigheden in Gaza en citeert hij een niet nader genoemde bron.

Daarna zet verzoeker het volgende uiteen over de mogelijkheid om terug te keren naar zijn land van gewoonlijk verblijf:

"De mogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook is afhankelijk van de opening van de grensovergang bij Rafah (dat is uitzonderlijk en beperkt in de tijd), het beleid van de Egyptische regering en de veiligheidssituatie in de noordelijke Sinai regio.

Fysieke toegang tot de Gazastrook is zeer beperkt.

De mogelijkheid van verzoeker om de Gazastrook te bereiken hangt af van vele veranderende factoren waarover actuele informatie essentieel is.

Om toegang te bekomen tot de Gazastrook, zal verzoeker genoodzaakt zijn om naar EGYPTTE te gaan, in het noorden van het schiereiland Sinai, meer bepaald de stad RAFAH waar het enige toegangspunt gelegen is.

De reis naar dit enige toegangspunt is onzeker en onveilig.

Sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 kent deze regio immers ernstige veiligheidsproblemen, met name als gevolg van jihadistische aanslagen en gewapende reacties daarop van het Egyptische leger.

Verder heeft een offensief door de Waliyat Sinai en Ellsis groep diverse burgers gedood.

Recent nog vielen er verscheidene gewonden aan de grenspost van RAFAH:

"(...)"

([https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2017/07/07/23_militairen_gedoodinegypte-1-3019326/-](https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2017/07/07/23_militairen_gedoodinegypte-1-3019326/))

De grenspost in RAFAH is de afgelopen jaren maar enkele dagen open geweest. En als de grenspost dan al open is, dan is dat maar voor enkele uren en voor een bepaald type transport:

"(...)"

In het algemeen kan men concluderen dat de grensovergang bij Rafah gesloten blijft het grootste deel van de tijd en dat bij het openen, alleen bepaalde categorieën van personen de mogelijkheid krijgen om te passeren, zoals gewonde burgers, medische noodgevallen, Palestijnen die een dubbele nationaliteit hebben, de status van vreemdeling of een buitenlandse visum.

Sinds de uitbraak van het coronavirus is de grens van EGYPTTE bovendien afgesloten voor niet-Egyptenaren:

"(...)"

(<https://www.aljazeera.com/news/2020/05/thousands-palestinians-stranded-urge-repatriation-200522230634022.html>)

De reis terug naar GAZA kan met andere woorden niet worden gegarandeerd en blijft levensgevaarlijk."

Verzoeker besluit als volgt:

"Hoewel de bewijslast normaalgezien rust op de aanvraag, heeft verweerster de plicht om de relevante feiten vast te stellen en te beoordelen rekening houdend met het feit dat asielzoekers meestal niet in staat zijn om hard bewijs te leveren.

Als er echter geen bewijs kan worden gevonden van het feit dat de aanvrager onjuistheden vertelt, dient aan de aanvrager het voordeel van de twijfel te worden gegeven, zeker wanneer de aanvrager geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen in casu het geval is.

Verzoeker is formeel dat hij de waarheid vertelt.

De door verweerster ingeroepen argumenten volstaan niet om verzoeker in diskrediet te brengen.

Gelet op het voorgaande, is het duidelijk dat verzoeker, gezien de veiligheidssituatie in GAZA en zijn persoonlijke problemen aldaar, gedwongen was om GAZA te verlaten.

Hij had geen andere keuze dan het gevaar te ontvluchten.

Verzoeker voldoet wel degelijk aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden.

Minstens komt hij in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 27 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “Territoire palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 27 augustus 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 13 februari 2020 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas, omdat (ii) er niet kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en hij geen persoonlijke omstandigheden inroept die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat het bestaan van dergelijk risico in zijn hoofde moet worden aangenomen, omdat (iv) het mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren en verzoeker niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en omdat (v) de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 247 819 van 20 januari 2021.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een

bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek over zijn vermeende persoonlijke problemen met Hamas. Hij geeft aan dat hij na ontvangst van de weigeringsbeslissing inzake zijn eerste verzoek contact heeft opgenomen met zijn familie en dat de *mokhtar* een aanvraag heeft ingediend om hem bij zijn terugkeer niet te arresteren, doch dat deze aanvraag geweigerd werd. Inmiddels zou verzoekers dossier overgezonden zijn naar het openbaar ministerie en lijkt het er volgens verzoeker op dat men een rechtszaak tegen hem zal beginnen.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure voormelde aanvraag van de *mokhtar*, opgemaakt op 25 februari 2020, en een beslissing van de gemeente Khan Yunis van 19 februari 2017 betreffende een bouwovertreiding neer, alsook fotokopieën van een arrestatiebevel van 28 april 2020, van een akte van beschuldiging van 10 maart 2020, van een aanstellingsbrief van zijn advocaat in Gaza van 5 maart 2020, van een Nederlandse vertaling van het antwoord van de politie van 5 maart 2020 op voormelde aanvraag van de *mokhtar* en van medische documenten met betrekking tot zijn zicht en zijn neus (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten', en stuk 7, Deel DVZ, 'Verklaring volgend verzoek', nr. 18).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"U beroept zich nog steeds op de motieven zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek en u haalt in onderhavig verzoek aan dat u dat de Mokhtar tevergeefs uw problemen trachtte op te lossen, dat u nog steeds gezocht wordt door Hamas en dat het lijkt alsof er een rechtszaak tegen u zal worden opgestart (Verklaring volgend verzoek, vraag 16 en 18). U bouwt wat dit betreft evenwel verder op verklaringen die in het kader van uw eerste verzoek ongeloofwaardig werden geacht. Het louter aanhalen van gebeurtenissen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en is niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Daarnaast dient aangestipt te worden dat u de aanvraag van de Mokhtar van 25 februari 2020 om u niet te arresteren, de akte van beschuldigingstelling tegen uw persoon van (...) (10 maart 2020) en de Nederlandse vertaling van de weigering van de politie om in te gaan op het verzoek van de Mokhtar reeds overhandigde bij uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad besloot toen dat de bewijswaarde van deze documenten zeer gering was onder andere omdat het kopieën betrof. Ook bij uw volgend verzoek legt u louter kopieën neer van de bovengenoemde documenten, buiten het attest van de Mokhtar waarin gevraagd wordt om u niet te arresteren. Dat u nu de originele versie hiervan overhandigt is onvoldoende om u geloofwaardigheid te herstellen. U meent immers dat uw vader u dit reeds stuurde in (...) (maart of april) 2020 (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Dan stelt zich de vraag waarom u de originele versie niet reeds eerder overhandigde. Daarnaast oordeelde de Raad verder dat de bewijswaarde van bovengenoemde documenten gering was omdat u het verzoek van de Mokhtar om u niet te arresteren niet hebt aangehaald bij uw verzoekschrift voor uw beroepsprocedure. Deze conclusie blijft nog steeds gelden. Waar u aangeeft dat de RVV verkeerdelijk sprak over 13 mei 2018 in de akte van beschuldigingstelling, kan het CGVS u volgen in uw verweer dat er sprake is van een fout in de vertaling en dat de correcte datum 15 maart 2018 is. Deze correctie weerlegt evenwel niet de overige vaststellingen van de RVV met betrekking tot deze akte van beschuldigingstelling, met name dat op de akte van beschuldiging vermeld wordt dat het openbaar ministerie de akte van beschuldiging indient bij het vredegerecht van Khan Yunis, terwijl het vonnis (dat u had ingediend in het kader van uw beroepsprocedure) uitgesproken wordt door de rechtbank van eerste aanleg van Khan Yunis. Voorts vermelden de akte van beschuldiging en het vonnis een verschillende referentienummer van de strafzaak, aldus de vaststellingen van de RVV gedaan in het kader van uw eerste verzoek. Dat u verder een arrestatiebevel van 28 april 2020 voorlegt waarbij

gevraagd wordt om u te arresteren bij een eventuele terugkomst en een aanstellingsbrief van een advocaat in Gaza is eveneens onvoldoende om uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen. Deze documenten betreffen immers eveneens kopieën waardoor er slechts een relatieve bewijswaarde aan kan worden toegekend worden omdat de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Verder is het uitermate bevreemdend dat dit arrestatiebevel een logo en hoofding van de Palestijnse Autoriteit (Palestinian National Authority, Ministry of Interior) draagt. Het is ten zeerste onwaarschijnlijk dat na de machtsovername door Hamas in 2007 in Gaza nog enig document met de naam, hoofding of logo van de Palestijnse Autoriteit zou zijn afgeleverd. Bovendien zegt de aanstelling van de advocaat niets over een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verder is het zeer opmerkelijk dat u bij uw volgend verzoek aangeeft dat het er op 'lijkt' dat ze een rechtszaak tegen u gaan beginnen (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Bij uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaf u – door het indienen van een vonnis – immers te kennen dat u reeds veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven jaar. Dat u nu aangeeft dat de gerechtelijke procedure net opgestart is of nog moet opgestart worden, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft uw bewering dat u niet terug kan naar Gaza omdat de helft van uw huis vernield zal worden omdat dit illegaal gebouwd is – wat u staft met de beslissing van de lokale overheid – kan geen geloof gehecht worden. Er moet immers opgemerkt worden dat u dit nooit eerder in uw verklaringen hebt aangehaald, ondanks het feit dat deze beslissing van de lokale overheid dateert van februari 2017 (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Dat u hierover pas met uw vader hebt gesproken na de weigering van het CGVS doet hieraan geen afbreuk (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). U wierp dit immers ook niet op tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De medische documenten over de problemen aan uw neus laten geenszins toe conclusies te trekken inzake de werkelijke omstandigheden waarin u uw verwondingen heeft opgelopen.

Verder overhandigt u enkele medische documenten waaruit uw problemen aan uw zicht blijken. U geeft daarbij aan dat in de weigeringsbeslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd gezegd dat het onmogelijk was dat u niet zag welke personen aanwezig waren toen u naar het ziekenhuis werd gebracht. U meent dat deze medische documenten rechtvaardigen waarom u niet zag welke personen u naar het ziekenhuis brachten (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). In de beslissing van het CGVS werd er echter niet gesproken over het feit of u niet wist wie er mee was naar het ziekenhuis maar dat het elke geloofwaardigheid mist dat iemand die van collaboratie beschuldigd wordt op basis van een eenvoudige beloftebrief door zijn familie en niet door de autoriteiten naar het ziekenhuis wordt gebracht. Deze redenering werd gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voegde er aan toe dat uw verklaringen over de mogelijke aanwezigheid van een politieagent bij het eerste ziekenhuis, die dan niet mee naar het tweede hospitaal is gegaan omdat u diende geopereerd te worden, vaag en weinig plausibel zijn en geen steun vinden in eerdere verklaringen die u hebt afgelegd."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Zo kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de commissaris-generaal de door hem in het kader van huidig verzoek bijgebrachte documenten eenvoudigweg naast zich neerlegt door te stellen dat ze mogelijks vervalst zijn en dat het onmogelijk zou zijn om de authenticiteit (ervan) te achterhalen. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt immers dat de commissaris-generaal – en bijgevolg ook de Raad – aan stukken absolute bewijswaarde mag weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Uit de hieboven weergegeven concrete en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden betwist, laat staan weerlegd, blijkt dat dit *in casu* is gebeurd. Er is dan ook geen grond om, zoals verzoeker suggereert, de "bewijswaarde" van de nieuwe documenten te verifiëren, bijvoorbeeld door contact op te nemen met het Rode Kruis of door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud. Nu niet blijkt dat de door hem voorgelegde documenten

door de commissaris-generaal werden veronachtzaamd, is het algemene betoog van verzoeker met verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer *in casu* niet dienstig.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het volharden in zijn verklaringen en meent dat als er geen bewijs kan worden gevonden van het feit dat de verzoeker om internationale bescherming onjuistheden vertelt, hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven, *“zeker wanneer de aanvrager geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen in casu het geval is”*. De Raad wijst erop dat het niet aan de asielinstanties of de Raad toekomt om te bewijzen dat het relaas van de verzoeker niet waar is, doch wel aan de verzoeker om dit relaas concreet aannemelijk te maken. In het kader van verzoekers eerste verzoek is reeds komen vast te staan dat hij zijn verklaringen met betrekking tot de problemen die hij in zijn land van gewoonlijk verblijf zou hebben gehad met Hamas niet aannemelijk maakt. Gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker naar aanleiding van huidig verzoek geen nieuwe elementen aanbrengt die van aard zijn de appreciatie van zijn vluchtmotieven in een ander daglicht te stellen en dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest nr. 247 819 van 20 januari 2021.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek geen concrete en geloofwaardige elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Met het algemene betoog dat het geen evidentie was *“om brood op de plank te krijgen”* en dat hij meermaals op zoek moest gaan naar ander werk omwille van zijn problemen met Hamas en de economische omstandigheden in zijn land van gewoonlijk verblijf, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, nog daargelaten de vaststelling dat aan zijn problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker laat bovendien na aan te tonen dat de financiële situatie van zijn familie zodanig gewijzigd is dat zij hem bij een terugkeer naar Gaza niet meer zou kunnen ondersteunen. Waar verzoeker wijst op zijn verklaringen volgens de welke de overheid beslist heeft dat de woning van zijn familie grotendeels moet worden afgebroken en dat de familie hierdoor op straat zal terechtkomen, dient te worden herhaald dat aan deze beweringen geen geloof kan worden gehecht. De Raad wijst er bijkomend op dat in de neergelegde kennisgeving van de beslissing van de gemeente Khan Yunis van 19 februari 2017 gericht aan verzoekers vader kan worden gelezen dat hij zonder vergunning op de openbare weg heeft gebouwd, dat hij deze overtreding dient recht te zetten en dat de gemeente anders genoodzaakt zal zijn de rechtzetting op zijn kosten te laten uitvoeren en hem te dagvaarden. Nergens uit dit document blijkt dat dit betrekking heeft op de gezinswoning, noch dat deze woning grotendeels moet worden afgebroken, zoals verzoeker beweert (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’, nr. 5). Met het argument dat hij en zijn gezin geen bijstand van UNRWA genieten en dus volledig op zichzelf aangewezen zijn, brengt verzoeker evenmin een nieuw element aan op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij en zijn familie in Gaza in omstandigheden dienen te overleven die dermate erbarmelijk zijn dat zij kunnen worden gelijkgesteld met een toestand van extreme armoede waardoor zij onmogelijk kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Verzoeker brengt met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan waardoor hij bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

In zoverre hij in zijn verzoekschrift aandacht vraagt voor de eventuele gevolgen van de coronacrisis op de levensomstandigheden in Gaza, blijft verzoeker in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij

persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad heeft in zijn arrest nr. 247 819 van 20 januari 2021 reeds vastgesteld dat verzoeker over een Palestijns paspoort en een identiteitskaart beschikt en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de “*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*”, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De “*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*” is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op

een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofdte nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. De informatie waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Sinai en de (tijdelijke) sluiting van de grenzen in het kader van de bestrijding van de Covid-19-pandemie kan hier geen ander licht op werpen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren

rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Gaza, die gebaseerd is op recente informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de aanvullende nota die verwerende partij op 27 augustus 2021 heeft neergelegd.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.2. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN